

**ambassadeur
Ron Vlaar reist af
naar India**

**NHD publiceerde
zijn verslagen
uit India**

Voorwoord

In 2005 benaderde ik dorpsgenoot Ron Vlaar en vroeg hem ambassadeur van Yojana te worden. Ron, die toen nog bij AZ voetbalde, reageerde gelijk positief. Een serieuze jongeman die wel eerst het naadje van de kous wilde weten en toen al aangaf wel eens mee te willen naar India om met eigen ogen te zien waar Yojana in de praktijk voor staat.

Dat is nu eindelijk gelukt na tien jaar ambassadeur-schap. Door zijn drukke bestaan als profvoetballer en international lukte het niet eerder. Wel bezocht Ron scholen en bedrijven en promoveerde hij Yojana waar maar mogelijk.

Nu was het eindelijk zo ver. Niet de meest ideale periode aan het begin van de moesson, maar de enig mogelijke. Voor Ron, zijn vader Peter en goede vriend Galid Zerrou was het vanzelfsprekend om de reis op eigen kosten te maken.

Natuurlijk hebben we de aanwezigheid van Ron gebruikt om de partners in India op de kaart te zetten. Drie persconferenties waaronder een hele grote in Poona hebben geleid tot aardig wat krantenartikelen en zelfs televisie aandacht. Ron wist daarbij steeds voldoende aandacht naar de projectpartners te leiden. Het gaat ons allen er tenslotte om dat het deel van de Indiase samenleving, dat het zich kan permitteren, een aantal financiële en intellectuele taken gaat overnemen van Yojana.

Voor de partners in India was dit ook een belevenis. En een goed voorbeeld. Men verbaasde zich er vaak over dat Ron zo normaal was en iedereen als gelijke behandelde. Dat maakt hem de perfecte Yojana ambassadeur. Daar gaat het ons om. En ja, anders had ik hem ook niet meegenomen.

Naast een artikel in het AD zijn de ervaringen van Ron door het Noordhollands Dagblad gepubliceerd. U vindt deze artikelen als bijlage bij deze mail.

Met vriendelijke groet,
Cees Tompot
Secretaris Yojana Projecthulp

Algemeen Dagblad - 29 juni 2015

Vlaar: De glimlach van zo'n kind motiveert mij in alles

Ron Vlaar tussen arme Indiase kinderen. © Ron Vlaar.

Het contract van Ron Vlaar loopt op 1 juli af bij Aston Villa en de verdediger staat in de belangstelling van onder anderen Manchester United en Besiktas. Ron Beton vierde zijn vakantie echter niet met transferperikelen, maar in India om achtergestelde kinderen te helpen namens de Yojana Foundation.

„Focussen op de problemen van deze kinderen is iets voor een goed doel en het helpt mij om niet aan mijn eigen problemen te denken.”

Yojana helpt kinderen die uitgebuit worden in India. „Ik ben al ruim tien jaar ambassadeur. Ik heb verschillende projecten bezocht en ben veel met deze kinderen omgegaan”, zegt hij tegen Mirror.

© ANP.

'Concrete Ron' vindt dat hij echt even weg moest van het voetbal. „Mijn lichaam was er helemaal aan. Mijn wens om te spelen is zo groot. Ik dacht dat ik mijn portie qua blessures wel had gehad. Dus besloot ik om even helemaal weg te gaan en mij op compleet andere dingen te richten. En dus sprong ik op het vliegtuig naar India”, aldus Vlaar.

Hij denkt dat zijn beste seizoen als profvoetballer nog moet komen. „Ik ben klaar voor een hoger niveau. Je kunt je niet voorstellen hoe hard ik dagelijks train om zo sterk mogelijk voor de dag te komen.”

Precies de reden waarom de verdediger zo gefrustreerd is. „De frustratie nam ook de overhand nadat ik weer enkele blessures kreeg. Maar ik weet dat ik mij gelukkig mag prijzen dat ik prof ben. Zeker als hij ziet hoe de kinderen in India het hebben. Toen ik daar was raakte ik echt emotioneel door de dingen die ik zag. Daarom motiveert de glimlach van zo'n kind mij in alles wat ik doe in het leven. Alleen al het idee dat ik ze kan helpen voor een betere toekomst en het hebben van een droom, is hartverwarmend.”

DE wereld verbeteren kunnen we niet, HUN wereld wel!

'Ongelijkheid echt schrijnend'

Marjolein Eijkman
m.eijkman@hollandmediacombinatie.nl

Hensbroek * Jongens en meisjes die samen korfballen en judoën, elkaar een high five geven na een geslaagde actie en na afloop gezellig zitten na te kletsen. Zo vanzelfsprekend als dat hier in Nederland is, is dat in India niet. Zeker niet op het platteland, waar vrouwen nog steeds worden gezien als koopwaar en waar investeren in een dochter gelijkstaat aan het investeren in haar toekomstige echtgenoot. De Noord-Hollandse stichting Yojana Projecthulp India wil hier verandering in brengen. Met hulp van hun ambassadeur, voetbalinternational Ron Vlaar uit Hensbroek.

Yojana Projecthulp India begon ruim dertig jaar geleden met het bouwen van schooltjes op het Indiase platteland. „Nu richten we ons op de kwaliteit van onderwijs”, vertelt secretaris Cees Tompot. „We proberen de scholen ertoe te brengen dat ze kinderen leren zelf na te denken en zich te uiten, want dat is daar helemaal niet vanzelfsprekend. School betekent nog steeds in de meeste gevallen dat de kinderen de leraar na dreunen.”

Gemengd

Yojana probeert ook iets te doen aan de ongelijkheid tussen jongens en meisjes. „Die is echt schrijnend”, vertelt Tompot. „Meisjes zijn vaak nog steeds niets ten opzichte van jongens.” De stichting

Jongens en meisjes die samen korfballen; tot voor kort ondenkbaar op het Indiase platteland.

FOTO YOJANA

probeert dit probleem aan te pakken door de kinderen gemengd te laten sporten. „Ik heb ze samen zien korfballen, echt fantastisch. Het brengt discussies op gang en de kinderen krijgen onderling meer respect voor elkaar.” Met verschillende projecten pro-

beert de stichting ook iets te doen aan onder meer kinderarbeid. De kindarbeiders worden bijgespijkerd tot een niveau waarop ze kunnen instromen in het onderwijs en hun toekomst weer in eigen hand hebben. Bij alles wat de stichting doet, is

het niet zo dat Yojana de mensen in India voorschrijft wat er moet gebeuren, benadrukt Tompot. „We komen niet vertellen wat ze moeten doen, maar proberen vooral te adviseren, zodat de mensen het project zelf kunnen aansturen. We financieren om die reden nooit

Ron Vlaar met Yojana langs bij projecten in India

meer dan dertig procent van een project. De ondernemingen moeten zelf ook hun steentje bijdragen.”

Ron Vlaar is nu ruim tien jaar ambassadeur van Yojana. Door zijn drukke bestaan als profoetballer kwam hij er tot dusver nooit aan toe zelf eens een kijkje te nemen in India, maar nu lukt dat wel. „En op eigen kosten”, aldus Tompot.

Zuidwesten

Dinsdag is Vlaar aangekomen op het vliegveld van Bangalore, waarvandaan hij samen met Tompot is doorgereisd naar Davangere, in het zuidwesten van India. Van daaruit bezoeken ze samen twee projecten tegen kinderarbeid en één onderwijsproject. Verder zijn er verschillende voorlichtingsbijeenkomsten. Vlaar kan in India rekenen op een vip-behandeling, aldus Tompot. „Ik sta er versteld van dat de mensen daar hem vaak kennen. Europees voetbal leeft enorm in India. En alles wat maar een beetje celebrity is, trekt in India publiek en aandacht. Wat voor ons weer gunstig is natuurlijk.”

Voor meer informatie: www.yojana.nl.

'Kindarbeiders moesten hetzelfde eten als de varkens'

Ron Vlaar in India

Voetballer Ron Vlaar brengt een bezoek aan enkele hulpprojecten van Yojana in India. Voor het Noordhollands Dagblad brengt hij verslag uit van zijn ervaringen.

Al ruim 10 jaar ben ik ambassadeur van Yojana. Deze zomer heb ik eindelijk de mogelijkheid om naar India te gaan om de projecten te bezoeken.

Ik ben er nu een paar dagen en het maakt echt heel veel indruk op mij. We zijn momenteel in een opvangcentrum in Davangere. We kregen een hartverwarmend onthaal met zang en een bloemenkrans. Hier worden kindarbeiders binnen een jaar bijgeschoold om weer in te stromen op het niveau waar ze horen te zijn. Als je ziet hoeveel plezier de kinderen uitstralen, is dat

heel motiverend. Zeker als je bedenkt dat ze weer een toekomst hebben, een droom die ze wellicht uit kunnen laten komen.

Sommigen van deze kinderen werkten in een varkensstal waar ze hetzelfde moesten eten als de varkens. Als je dat hoort, is het wel even slikken. Dat is eigenlijk niet voor te stellen. Wat ook veel indruk heeft gemaakt, is het gesprek wat we hebben gehad met de kinderen die inmiddels hun diploma hebben behaald. Als je hoort hoe zij nu over hun toekomst nadenken,

Ron Vlaar met voormalig kindarbeiders en de judoleraar (geheel rechts).

praten, maar ook meedenken in het proces om kinderen van de straat te halen, kan ik daar alleen maar heel veel bewondering voor hebben.

We hebben ook een vrouwen-groep bezocht en met de vrouwen gesproken. De rechten voor

mannen en vrouwen zijn hier heel verschillend. Alleen hebben vrouwen niet veel te vertellen, maar door middel van deze groep, waarin ze zelf ondernemen, komen ze voor zichzelf op en laten ze zien ook op eigen benen te kunnen staan. Aanvan-

kelijk stonden de mannen hier mannen sceptisch tegenover, maar soms is het nu zo ver dat het huis waar het gezin in woont, door de verdiensten van de vrouw tot stand is gekomen. Ze hebben geld geleend, waar ze werk mee hebben gecreëerd door een eigen zaakje te beginnen. De lening werd keurig afgelost en er werd zelfs ook gespaard om thuis de boel makkelijker te runnen.

Waar ze hier ook mee gestart zijn is judo en korfbal. Juist deze sporten, omdat ze gemengd kunnen worden beoefend. Al op jonge leeftijd is er veel ongelijkheid tussen jongens en meisjes. Met behulp van deze sporten waarin ze samen bezig zijn, proberen we ze dichter bij elkaar te brengen. Ik heb met eigen ogen kunnen aanschouwen hoe dit er aan toe gaat. Met veel plezier en respect voor elkaar!

Ron Vlaar

Meisjes zien ergste op tegen gearrangeerd huwelijk

Ron Vlaar in India

Voetballer Ron Vlaar brengt een bezoek aan enkele hulpprojecten van Yojana in India. Voor het Noordhollands Dagblad brengt hij verslag uit van zijn ervaringen.

We zijn nu in Hospet. Hier werkt Bosco, de lokale Indiase partner van Yojana, voor kindarbeiders. We bezochten de open ijzermijnen waar veel kinderen werkten tot die illegale mijnen werden gesloten. Wat een troosteloze bende. Grote gaten in de grond waar de ouders grote brokken erts uit groeven die de kinderen dan met hamers in kleine stukken hakten. Tientallen trucks haalden het erts op en veroorzaakten, zeker in dit droge gebied, enorme stofwolken. Rood stof dat de kinderen van buiten, maar ook van binnen bedekte.

Gelukkig zijn er veel gered en aan een schoolcarrière begonnen. Bosco steunt ook vrouwengroepen. De vrouwen komen wekelijks bijeen. Ze sparen steeds een klein bedrag en het spaargeld dient als onderpand voor een banklening. Met die banklening starten ze dan een kleine activiteit om geld te verdienen. Ze maken bijvoorbeeld pickles of kopen een naaimachine. Maar de vrouwen praten ook met elkaar over problemen. Ze vinden het belangrijk dat hun dochters naar school gaan. Maar als we ze vragen of die dochters zelf hun

Een vrouwengroep in Hospet.

FOTO YOJANA

levenspartner mogen uitkiezen, zeggen de moeders dat de ouders die keuze zullen maken omdat dat het beste is voor hun kind. En omdat dit traditie is.

Later praten we met een groepje meiden, zo tussen de 14 en 16 jaar, dat bij Bosco naar school gaat. Slimme meiden zijn het. Ze vertellen dat ze heel anders wor-

den behandeld dan hun broers. Ze mogen van hun ouders geen spijkerbroek dragen; alleen traditionele kleding. Ze mogen het huis alleen uit om naar school te gaan. Ze mogen thuis geen vragen stellen. Ze mogen al helemaal niet omgaan met jongens en vertellen dat de meeste jongens ieder vriendelijk gebaar verkeerd uitleggen. Maar het ergste zien ze op tegen het gearrangeerde huwelijk. „Weet u meneer, we moeten trouwen met een man die we meestal pas op de huwelijksdag zien. Jullie helpen ons met programma's om beter na te denken over dingen en daar zijn we echt heel blij mee. Maar zouden jullie alsjeblieft ook eens zulke programma's voor onze ouders willen maken?" Daar gaan Yojana en Bosco zeker nog meer aandacht aan besteden. Dit zijn wel momenten waarop je denkt dat er veel is gedaan, maar dat er nog ontzettend veel moet gebeuren.

'Rijken ook bij laten dragen aan betere omstandigheden'

Ron Vlaar in India

Voetballer Ron Vlaar brengt een bezoek aan enkele hulpprojecten van Yojana in India. Voor het Noordhollands Dagblad brengt hij verslag uit van zijn ervaringen.

En zo zit onze trip door India er alweer bijna op. Ongelooflijk hoe snel het allemaal weer is gegaan. Echt al zo lang naar uit gekeken en zaterdag zijn we al weer thuis. Secretaris Cees Tompot van Yojana heeft me zo veel verhalen verteld en ze zijn ook allemaal waar, maar om dit met eigen ogen te mogen zien geeft toch weer een heel andere indruk dan de voorstelling die ik had. Het is echt fantastisch hoe er op Yojana wordt gereageerd. Hoe dankbaar de mensen en ook de kinderen zijn. En dat is niet

alleen vanwege het geld dat Yojana geeft om de projecten te ondersteunen. Het gaat veel verder dan dat. Door de directe benadering en begeleiding die we geven is er een heel sterke band opgebouwd met de partners Bosco en SEDT, maar ook met de begeleiders en leraren die er zijn. De mensen zijn enorm leergierig, stellen vragen, willen zich verbeteren. Ik wist echt niet wat ik hier van tevoren van kon verwachten, maar ik ben positief verrast! En ik merkte datzelfde bij Cees. Hij komt hier nu al

Een voorleessessie, bedoeld om kinderen een denkuitdaging te geven.

ruim 30 jaar, is er al meer dan 30 keer geweest, dus het deed me goed die reactie bij hem te zien. Ik heb zojuist een gesprek gehad met de kinderen die in Dreamland, zo noemen ze het hier,

verblijven. Op de vraag of ze wisten wie ik ben, was er een enkeling die wist dat ik een voetballer ben. Maar ze weten allemaal wie Cees is! Dat vind ik echt geweldig, het zegt iets over

de impact die hij en Yojana hier hebben. Morgen vroeg vertrekken we naar Poona. We zullen weer zo'n zeven uur onderweg zijn. Daar aangekomen is er een persconferentie waarbij ook mensen aanwezig zijn die geld genoeg hebben. Het verschil tussen rijk en arm is hier enorm. Mijn doelstelling is dan ook die mensen te overtuigen ook bij te gaan dragen aan betere omstandigheden voor vrouwen en kinderen. De eerste stappen zijn absoluut gezet, laten we hopen dat iedereen dit inzien zodat er een sneeuwbal effect kan gaan ontstaan. De media-aandacht voor ons bezoek was enorm, dus ik hoop dat dit het gewenste effect zal hebben. En mochten er vrijwilligers zijn die ons willen helpen, jullie zijn van harte welkom. Bedankt alvast!

Ron Vlaar